

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 98/2549

นายธนศักดิ์ สืบเทศโจทก์ บริษัท ไทยเค บอยเลอร์ จำกัดจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.คุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 มาตรา 5, พ.ร.บ.คุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 มาตรา 118, พ.ร.บ.คุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 มาตรา 119

ย่อ / หลักกฎหมาย

โจทก์เป็นวิศวกรฝ่ายผลิตไม่มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับเอกสารบัญชีการเงิน การที่โจทก์ได้ให้ ส. ลูกจ้างของจำเลยไปเอาบัญชีค่าจ้างมาถ่ายสำเนาเสร็จแล้วก็ได้นำกลับไปคืนที่เดิม แสดงว่าโจทก์ไม่มีเจตนาจะเอาบัญชีค่าจ้างนั้นไปเป็นของตน จึงยังไม่เข้าข่ายเป็นความผิดฐานลักทรัพย์ของจำเลย ส่วนที่โจทก์ถ่ายสำเนาโดยใช้กระดาษและเครื่องถ่ายเอกสารของจำเลย ก็ปรากฏว่าลูกจ้างคนอื่นที่เคยใช้เครื่องถ่ายเอกสารของจำเลยถ่ายเอกสารส่วนตัวเพียงแต่ถูกจำเลยตักเตือนด้วยวาจาเท่านั้น แสดงว่าจำเลยมิได้ถือเป็นการกระทำความผิดร้ายแรง การกระทำของโจทก์เป็นการถือวิสาสะมากกว่า ไม่มีเจตนาทุจริต ส่วนระเบียบข้อบังคับหมวด 6 ของจำเลยเรื่องความลับเกี่ยวกับข้อมูลบัญชีอัตราค่าจ้างของลูกจ้างมีความมุ่งหมายเพื่อป้องกันมิให้ข้อมูลรั่วไหลไปยังบุคคลภายนอกซึ่งอาจทำให้คู่แข่งทราบถึงรายได้ของพนักงานแล้วเกิดการดึงตัวพนักงานที่มีความรู้ความสามารถไป โดยไม่ปรากฏว่าโจทก์ได้นำบัญชีค่าจ้างไปเปิดเผยต่อบุคคลภายนอกหรือพนักงานคนใดในบริษัท หรือนำออกนอกบริษัท หรือมีบุคคลภายนอกล่วงรู้ความลับดังกล่าวหรือมีบริษัทใดมาชักชวนพนักงานที่มีความรู้ความสามารถของจำเลยออกไป การกระทำของโจทก์จึงมิใช่เป็นการฝ่าฝืนระเบียบข้อบังคับเกี่ยวกับการทำงานอันชอบด้วยกฎหมายและเป็นธรรมของนายจ้างในกรณีร้ายแรง

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้บังคับจำเลยจ่ายค่าชดเชย 114,305.99 บาท สิ้นจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้า 24,131.26 บาท และค่าเสียหาย 76,000 บาท แก่โจทก์ จำเลยให้การขอให้ยกฟ้อง ศาลแรงงานกลางพิพากษาให้จำเลยจ่ายค่าชดเชยแก่โจทก์ จำนวน 114,305.99 บาท คำขออื่นนอกจากนี้ยก จำเลยอุทธรณ์ต่อศาลฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีแรงงานวินิจฉัยว่า โจทก์เป็นวิศวกรฝ่ายผลิตไม่มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับเอกสารบัญชีการเงิน การที่โจทก์ได้ให้นางสาวสุภาพไปเอาบัญชีค่าจ้างมาถ่ายสำเนาเสร็จแล้วก็ได้นำกลับไปคืนที่เดิม แสดงว่าโจทก์ไม่มีเจตนาจะเอาบัญชีค่าจ้างนั้นไปเป็นของตน จึงยังไม่เข้าข่ายเป็นความผิดฐานลักทรัพย์ของจำเลย ส่วนที่ถ่ายสำเนาโดยใช้กระดาษและเครื่องถ่ายเอกสารของจำเลย ก็ปรากฏข้อเท็จจริงว่า พนักงานที่เคยใช้เครื่องถ่ายเอกสารของจำเลยถ่ายเอกสารส่วนตัวก็เพียงถูกจำเลยตักเตือนด้วยวาจาเท่านั้น แสดงว่าจำเลยมิได้ถือเป็นการกระทำความผิดร้ายแรง การกระทำของโจทก์จึงเป็นการถือวิสาสะมากกว่า ไม่มีเจตนาทุจริต สำหรับปัญหาว่า โจทก์มีความผิดฐานฝ่าฝืนข้อบังคับเกี่ยวกับการทำงานของจำเลยในกรณีร้ายแรงหรือไม่ นั้น เมื่อพิเคราะห์ระเบียบข้อบังคับหมวด 6 ของจำเลยเรื่องความลับเกี่ยวกับข้อมูลบัญชีอัตราค่าจ้างของลูกจ้างแล้ว ระเบียบดังกล่าวมีความมุ่งหมายเพื่อป้องกันมิให้ข้อมูลที่บรรจุไว้ในบัญชีค่าจ้างรั่วไหลไปยังบุคคลภายนอกซึ่งอาจทำให้คู่แข่งทราบถึงรายได้ของพนักงาน แล้วเกิดการดึงตัวพนักงานที่มีความรู้ความสามารถไป ซึ่งก็ไม่ปรากฏว่าโจทก์ได้นำบัญชีค่าจ้างไปเปิดเผยต่อบุคคลภายนอกหรือพนักงานคนใดในบริษัท หรือนำออกนอกบริษัท หรือมีบุคคลภายนอก

ล่วงรู้ความลับดังกล่าวหรือมีบริษัทใดมาชักชวนพนักงานที่มีความรู้ความสามารถของจำเลยออกไป การกระทำของโจทก์จึงมิใช่เป็นการฝ่าฝืนระเบียบข้อบังคับเกี่ยวกับการทำงานอันชอบด้วยกฎหมายและเป็นธรรมของนายจ้างในกรณีร้ายแรง เมื่อจำเลยเลิกจ้างโจทก์ทันทีโดยมิได้ตกเตือนเป็นหนังสือก่อน จึงต้องจ่ายค่าชดเชยให้แก่โจทก์ ที่ศาลแรงงานกลางพิพากษามานั้นชอบแล้ว อุทธรณ์ของจำเลยฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน.

องค์คณะ

รุ่งโรจน์ รุ่งเรืองวงศ์ · ขวลิต ยอดเนร · รัตน์ กองแก้ว

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/98/2549>